

Het teken van de vogel

Deborah Harkness bij Boekerij:

Allerzielen

De schaduw van de nacht

Het Boek des Levens

Het teken van de vogel

DEBORAH
HARKNESS

HET
TEKEN
VAN DE
VOGEL

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-492-0368-9
ISBN 978-94-023-2355-9 (e-book)
NUR 302

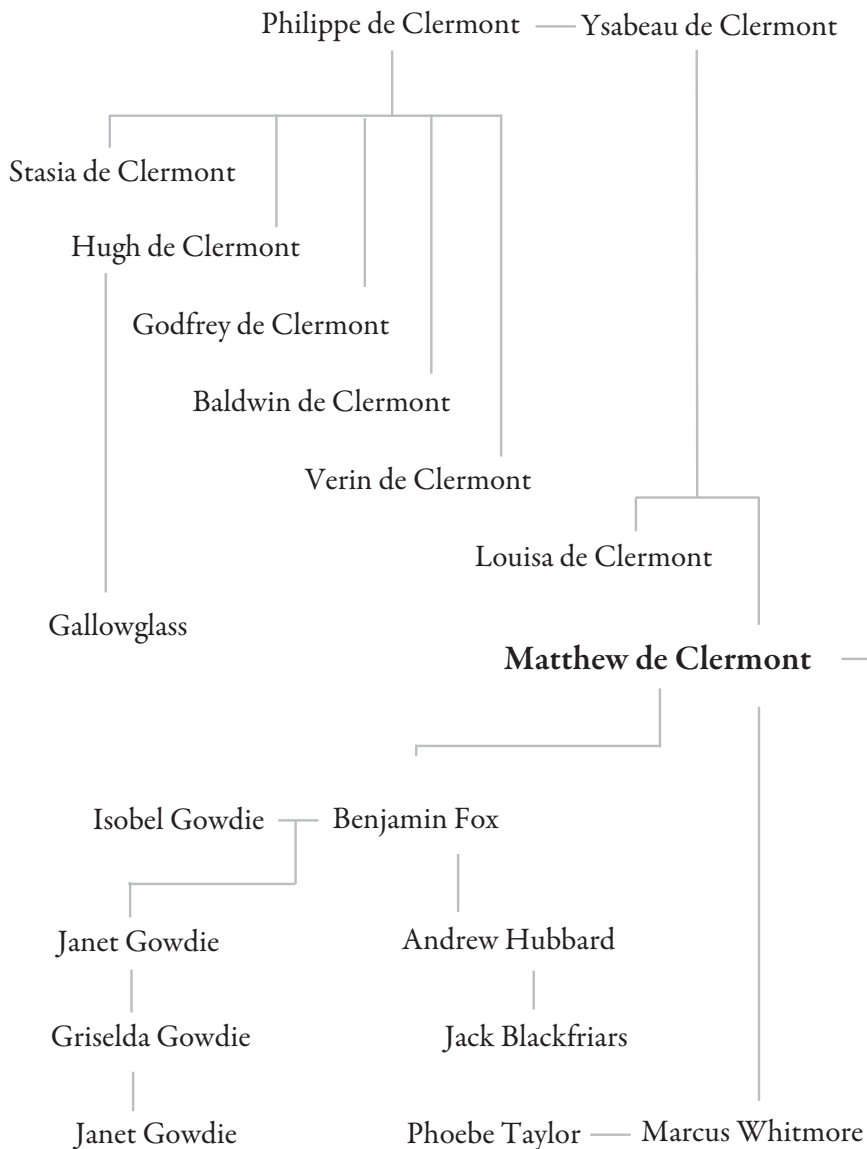
Oorspronkelijke titel: *The Blackbird Oracle*
Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign
Omslagbeeld: © Deborah Harkness en Adobe Stock
Auteursfoto: © Vania Stoyanova
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Deborah Harkness
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Tonya en Tracy,
die de magie van een tweeling begrijpen*

Stamboom van de familie De Clermont en de familie Bishop

Bridget Bishop — Edward Bishop

Rebecca Bishop

Joanna Bishop — Joseph Green

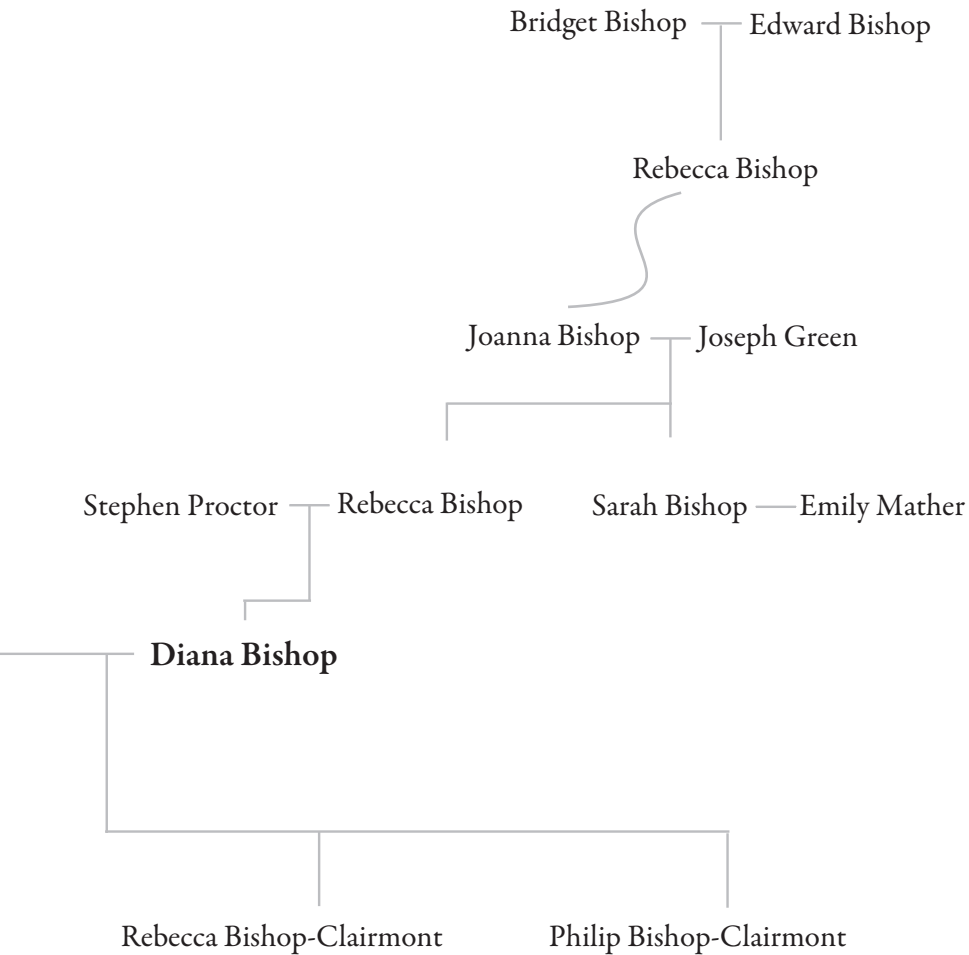
Stephen Proctor — Rebecca Bishop

Sarah Bishop — Emily Mather

Diana Bishop

Rebecca Bishop-Clairmont

Philip Bishop-Clairmont

*Met uilenvleugel en reigersbeen
Zingen de raven door het zwijgen van de gieren heen.
Via bloed en angst, verlangen en afwezigheid
Door een ontdekking van heksen worden ze hierheen geleid.
Vier druppels bloed op de steen van een altaar
Voorspelde dit moment al voor je geboortjaar.
Drie families verbonden in voorspoed en obstakels
Zullen elk getuige zijn van het ravenorakel.
Twee kinderen, die schitteren als Zon en Maan
Zullen Duisternis, Licht en Schaduw hand in hand laten gaan.*

DEEL EEN

In elke ziel is er een plek bestemd voor Schaduw.

Die van mij was veilig weggeborgen, weggestopt in een blinde vlek aan de randen van mijn herinnering, onder een holle blauwe plek waarvan ik dacht dat die langgeleden al was geheeld.

En toen kwamen de raven naar New Haven, en ze brachten een uitnodiging die noch Schaduw, noch ik kon weigeren.

Het was een vrijdag aan het eind van mei toen de uitnodiging aankwam.

‘Hé, professor Bishop! Ik heb net uw post door de brievenbus gedaan!’

Ik was aan het dagdromen geweest op de vertrouwde route naar huis van mijn kantoor op Yale, maar half luisterend naar het enthousiaste gekwebbel van Becca terwijl mijn gedachten afdwaalden. Ik had niet in de gaten gehad dat we al bij de fraaie ijzeren poort waren aangekomen die ons huis op Orange Street bewaakte, of dat onze vaste postbode, Brenda, net het perceel verliet.

‘Bedankt, Brenda,’ zei ik met een flauwe glimlach. De hitte was verzengend. Zo was het altijd in New Haven rond de tijd van het afstuderen, wat leidde tot korte lontjes, klamme academische galakostuums en lange rijen voor *iced lattes* in de vele koffiebars in de stad.

‘Je hebt zeker wel zin om weer naar Engeland te gaan, toch, Bec-

ca?’ vroeg Brenda. Ze had het zonnehoedje en de korte broek van de Amerikaanse posterijen al aan, helemaal voorbereid op de warmere temperaturen en de torenhoge luchtvochtigheid van New Haven.

‘Ja.’ Becca hupte van de ene voet op de andere om het te bewijzen. ‘Het is Tamsy’s eerste reis en ik mag haar álles laten zien.’

Tamsy was een recente toevoeging aan het gezin: een van de historische poppen die helemaal in waren onder de meisjes van dertien jaar en jonger. Marcus en zijn partner Phoebe hadden de pop uit de koloniale tijd uitgekozen omdat Becca zo dol was op Marcus’ huis in Hadley, en omdat ze zo genoot van de verhalen die hij vertelde over hoe hij daar was opgegroeid in de jaren zestig en zeventig van de achttiende eeuw. Hoewel de fabrikant haar een andere naam had gegeven, had Becca haar opnieuw gedoopt zodra ze de groene ogen van de roodharige pop door het doorzichtige, ronde raampje van de doos had zien gluren.

Sinds ze de pop had gekregen, was Becca’s levendige fantasie alleen nog maar bezig met Tamsy en haar wereld. Er hoorden allerlei outfits en accessoires bij die Becca hielpen haar tot leven te wekken, waaronder een paard dat Penny heette. Tamsy was ook rijk voorzien van meubilair. Matthew voegde daar nog een kleine replica van de windsorstoel in Marcus’ huis aan toe die ooit had toebehoord aan *grand-père* Philippe, en een beschilderde Hadley-ladekast op Tamsy-grootte zoals die waar Phoebe het tafellinnen in bewaarde. Er zat een piepklein slotje op, en Becca had Tamsy’s kleren, haar schoolboeken, haar ganzenveer en inktpot, en haar verzameling hoeden al ingepakt voor de reis naar Engeland.

Brenda zwaaide naar Tamsy, die aan Becca’s hand hing. Ze draaide zich om naar mij. ‘U zult ook wel zin hebben om weer terug te kunnen gaan naar uw onderzoek.’

Aan het eind van elk schooljaar namen Matthew en ik de kinderen mee naar Engeland, waar we de zomermaanden doorbrachten in ons huis in Woodstock. Het was maar een paar kilometer buiten Oxford,

waardoor ik de Bodleian-bibliotheek binnen handbereik had, en Matthew in zijn rustige laboratorium in Oxford kon werken, zonder collega's of doctoraalstudenten die hem stoorden. Becca en haar broertje, Pip, hadden alle ruimte om rond te zwerven, honderden bomen om in te klimmen, en een huis vol interessante schatten en boeken om hen bezig te houden tijdens de onvermijdelijke zomerse stortbuien. Er waren tripjes naar Frankrijk om Matthews moeder Ysabeau op te zoeken tijdens lange, luie weekends, en een kans om Marcus en Phoebe weer te zien, die een deel van de zomer in Londen zouden doorbrengen.

Ik kon niet wachten om op het vliegtuig te stappen en Yale, New Haven en het voorjaarssemester achter me te laten. Het vooruitzicht van een nieuw onderzoeksproject naar de echtgenotes en zussen van de eerste leden van de Royal Society lonkte, en ik verheugde me op het bestuderen van zeldzame boeken en manuscripten.

‘U zult wel een boel te doen hebben voor morgen,’ zei Brenda.

Ze had geen idee hoeveel. We hadden nog niet ingepakt, de kamerplanten stonden nog binnen en waren niet netjes opgesteld op de veranda aan de achterkant zodat de burens ze water konden geven, en ik moest nog minstens drie ladingen was doen voor we konden vertrekken.

‘Ik heb uw postvak nog eens dubbel gecheckt. U bent klaar voor vertrek wat het postkantoor van New Haven betreft,’ zei Brenda, waarmee ze ons gesprek tot een einde bracht.

‘Dank je,’ zei ik. Ik pakte Tamsy over van Becca en stak haar, met haar benen eerst, boven in mijn tas samen met de post van de campus.

‘Veel plezier, Becca, en ook voor Pip. Ik zie jullie in augustus weer,’ zei Brenda terwijl ze de brede band van haar posttas recht legde.

‘Dag!’ zei Becca, zwaaiend naar Brenda's kleiner wordende gestalte.

Ik aaide over haar glanzende haar, dat blauwzwart en iriserend was als de vleugel van een kraai. Becca leek heel veel op Matthew, een en al lange lijnen en contrasten, met een bleke huid en zware wenk-

brauwen. Qua karakter leken ze ook op elkaar, met hun zelfverzekerde gereserveerdheid die in een oogwenk kon uitbarsten in heftige emoties. Pip was degene die op mij leek. Hij had geen moeite om zijn gevoelens te uiten en huilde snel, en hij had mijn stevige bouw, blond haar met glanzende koperkleurige strengen, en een neus vol sproetjes.

‘We hebben écht veel te doen, kleintje,’ zei ik. ‘Te beginnen met zorgen voor Ardwinna en Apollo en al deze post sorteren.’

Daarna zou het huis tiptop gemaakt moeten worden – een uitdagende taak. Mijn huisje op Court Street was veel te klein geweest om een vampier, een heks, twee Lichtkinderen, een griffioen en een deershound te huisvesten. Matthews zoon Marcus had ons in plaats daarvan zijn kast van een huis op Orange Street aangeboden. Hij had het vlak voor de Burgeroorlog gekocht, toen hij net medicijnen studeerde aan Yale en mahoniehout en formele partijtjes heel erg in de mode waren. Elk oppervlak in het huis was gepolijst, uitgesneden, of allebei. Het was een nachtmerrie om schoon te houden en de ruime kamers raakten veel te snel vol met de rommel van het moderne leven.

Ondanks de enorme omvang en het formele uiterlijk bleek het huis verrassend goed bij een gezinsleven te passen, met grote overdekte veranda’s waar de kinderen bij regenachtig weer konden spelen, een omheinde achtertuin waar Philips geleidedier, de griffioen Apollo, en mijn Schotse deershound Ardwinna mee konden doen met de spelletjes van de tweeling, en talloze kamers op de benedenverdieping die ooit waren toebedeeld aan de bewoners naargelang hun geslacht en functie. In het begin had Marcus’ huis te groot geleden voor ons gezinnetje van vampiers en heksen, maar gezinnen hebben de neiging om uit te zetten tot ze de ruimte innemen die hun is toebedeeld. Het huis waarvan we hadden gedacht dat het maar een tijdelijk verblijf zou zijn, bewoonden we nu al jaren.

Becca, die mijn veranderlijke stemmingen heel goed aanvoelde, merkte dat mijn onrust toenam.

‘Maak je geen zorgen, mam. Ik help je wel.’ Becca haalde een kazoo in de blauwe kleur van Yale die ze in het kantoor had gevonden uit haar broekzak, in de hoop mijn moedeloze humeur een beetje op te vijzelen door ons de laatste meters naar huis te begeleiden met muziek. Het vreemde, blatende gekrijs van de kazoo deed de vogels in de bomen opschrikken. Ze vlogen op met een geïrriteerd gefladder, een zwerm van donkere vormen en schor gekras die protesteerde tegen deze onderbreking van hun slaperige namiddagroutine.

Ik schermde mijn ogen af, betoverd door de wervelende, langgerekte zwarte wolk van vogels die steeg en daalde op de vochtige luchtstromen. Becca was ook verrukt door het schouwspel, en haar ogen waren groot en vol verwondering.

Eén vogel brak uit de formatie, en zijn schaduw viel over onze inengeslagen handen. Het silhouet van de kop en de kromme snavel van de vogel reikte tot op het voetpad en wees de weg naar de voordeur.

Plotseling werd het kil om ons heen, en ik huiverde. Nieuwsgierig naar wat deze plotselinge temperatuurdaling had veroorzaakt keek ik op, in de verwachting wolken te zien die voor de felle zon waren geschoven.

In plaats daarvan was alle kleur uit de wereld weggelekt. Het roomkleurige pleisterwerk van het huis, het groene bladerdak van de bomen, de blauwe vlekken van lange ridderspoorstengels en blauwe lis in de borders met vaste planten – alles was teruggebracht tot grijstinten, als een verbleekte foto van mistig Londen uit de jaren veertig. Ook mijn perspectief was veranderd. Het huis leek te hoog en te breed, en de bomen te klein. De gebruikelijke geluiden van de buurt – het verkeer, het geroep van vogels, het gebrom van grasmaaiers – waren allemaal veel te luid, net als het bonzen van mijn hart toen er een golf van het bovennatuurlijke over me heen spoelde. De scherpe geur van petrichor verving de gebruikelijke geuren van het groen van de zomer, samen met een zweem van zwavel.

Toverkracht, prikkelend en onheilspellend, spoelde mijn aderen binnen in reactie op de toevloed van magische energie die ons in zijn grijze sluier gevangenhiel. Ik trok Becca naar me toe en schermde haar af met mijn lichaam.

De eenzame vogel die boven ons hoofd had gezweefd stortte voor ons neer, met zijn vleugels uitgestrekt en zijn kop opzij gebogen onder een hoek waaraan ik kon zien dat zijn nek bij de klap was gebroken. Aan de gekromde, zwarte snavel en het plukje veren zag ik dat het een raaf was.

Er klonk geruis van vogelvleugels in mijn oren toen de metgezellen van de raaf neerstreken op de takken van een boom, donkere vlekken in de spookachtige wereld die sterk afgetekend waren, als een rijtje silhouetten dat uit zwart papier was geknipt. Het waren niet zomaar wat raven, maar wel tientallen.

Alles wat ik wist over de betekenis van raven – zowel magisch, mythisch als alchemistisch – ging door mijn hoofd. Als boodschappers tussen de doden en de levenden symboliseerden raven vaak de eerste stap in de alchemistische transformatie die leidde tot de steen der wijzen.

Sommige tradities verbonden raven met de kracht van de profetie. Ik had geen idee wat het betekende als er een dood voor je voeten viel, maar het kon nooit een teken van voorspoed zijn.

Een plas bloed, donkerrood en dik, verspreidde zich op de stoep onder het lichaam van de raaf. Met het vrijkomen van de levenskracht van de vogel keerden de kleuren langzaam weer terug in de wereld om ons heen. Becca's korte spijkerbroek was weer blauw. De bloemetjes op mijn blouse veranderden in roze en felgeel. De lissen werden weer hun gebruikelijke indigo.

'Die vogel is dood, hè?' Becca tuurde van onder mijn armen vandaan naar de raaf die bewegingloos voor ons lag, met open, starende ogen. Haar neusvleugels zetten uit bij de geur van het bloed van de raaf en er kwam een hongerige uitdrukking op Becca's gezicht, zodat

ze eruitzag als een echte vampier. Becca had als baby bloed nodig gehad, en hoewel haar verlangen ernaar in de loop der jaren was afgenomen, wekte de koperachtige geur nog steeds haar behoefte eraan op.

‘Ja.’ De stroom bloed bevestigde het, en het had geen zin om de waarheid uit de weg te gaan.

‘Toen de vogel doodging, waarom gingen toen ook alle kleuren dood?’ Becca’s ogen waren al net zo groot als die van de dode vogel. Er lag een donkere vonk in die ik niet eerder had gezien.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik voorzichtig. Ik wilde haar antwoord niet besmetten met mijn eigen reacties op wat er deze middag was gebeurd.

‘Alles werd grijs, als de as in de open haard,’ legde Becca uit. ‘Zag je dat dan niet?’

Ik knikte, verbaasd dat mijn dochter het ook had opgemerkt. Becca’s observatievaardigheden deden alleen onder voor die van Matthew, maar anders dan Pip was ze gewoonlijk niet zo gevoelig voor de magische krachten die om haar heen wervelden.

‘Was het magie?’ vroeg Becca. ‘Het voelde niet als jouw magie, mammi.’

‘Ja, liefje, ik denk het wel,’ antwoordde ik.

Wat voor magie ook naar onze buurt in New Haven was gekomen, die had zich nu weer teruggetrokken. Evengoed wilde ik veilig thuis zijn, weg van die dode vogel en de donkere schaduw die het dier over mij en mijn dochter had geworpen.

Voordat ik Becca die richting op kon sturen, barstte de troep raven in de bomen los in een droevige koorzang. Hun lied bestond uit schreeuwen van pijn, gorgelend gekras, hees gekakel en schorre kreten. Eén opvallend grote raaf vloog op. De langzame, zware beweging van zijn vleugels bracht de andere vogels tot rust. De raaf deed zijn snavel open en het geluid van klokken stroomde eruit, hoog en galmend. Het verving de eerdere kreten van verdriet en wanhoop.

De grote raaf landde veilig op de stoep voor ons, licht en soepel. De veren van de vogel glommen diepzwart met een hint van donkerblauw dat me aan Becca's haar deed denken. Hij zette zijn nek zo ver op dat het leek alsof hij een zwarte plooi kraag had aangetrokken. Klepperend met zijn indrukwekkende snavel boog de raaf zijn kop.

Op haar beurt boog Becca haar hoofd naar de raaf. Voorzichtig liep ze naar de vogel toe.

'Voorzichtig,' mompelde ik, want ik wist niet wat de raaf van plan was.

De raven in de bomen begonnen luid te krassen, verontwaardigd dat iemand kon denken dat ze een kind kwaad zouden doen.

Becca ging op haar hurken bij de dode vogel zitten. De levende metgezel ervan kwam met een paar sprongetjes van een halve meter dichter naar haar toe en paradeerde voor haar heen en weer terwijl hij een borrelende stroom gekwetter liet horen. Hij pikte iets uit de snavel van de dode raaf en liet het voor haar vallen.

Het rinkelde niet als metaal, maar de ronde vorm wees erop dat het een ring was – zij het een die alleen om een heel slanke vinger zou passen.

'Niet aanraken!' riep ik. Mijn tante, Sarah Bishop, had me geleerd om nooit een onbekend magisch voorwerp aan te raken, en meestal hield ik me aan haar regels.

Onze dochter was uit onafhankelijker hout gesneden.

'Dank je wel,' zei Becca tegen de raaf, en ze liet de ring om haar vinger glijden. Hij liet vegen van het bloed van de vogel achter op zijn weg over haar vinger.

De raaf kwetterde een antwoord en Becca luisterde aandachtig. Ze knikte, alsof ze begreep wat hij zei. Tamsy staaarde vanuit mijn tas naar de raaf, en zo nu en dan knipperde ze langzaam alsof ze de slaap uit haar ogen wiste.

Terwijl Becca en de raaf met elkaar in gesprek waren, vertelde een prikkelend gevoel in mijn linkerduim en de rimpeling tussen mijn

wenkbrauwen me dat de vreemde magie toch niet weg was. Hij was alleen maar veranderd in iets wat net zo onbekend was. Ik probeerde de aard van de magie te doorgronden en stak onderzoekende voelsprietten uit in de hoop die te identificeren, maar ze was mistig en ondoordringbaar, zonder duidelijke bedoelingen of een waarneembare gevlochten structuur. Ook had ze een vreemde geur: zeezout, dennen, zuurbessen en zwavel, allemaal door elkaar.

‘Ik vind het heel erg voor je dat je vriendin dood is,’ zei Becca toen de raaf eindelijk zweeg. ‘Je zult wel verdrietig zijn.’

De kop van de raaf rees en daalde in het tempo van zijn schorre kreetjes waarbij zijn keelveren nog verder uit kwamen te staan, als de stekels van een stekelvarken.

‘We zullen haar begraven in de achtertuin.’ Becca maakte een kruis boven haar hart zoals Matthew haar geleerd had. ‘Dat beloof ik.’

Becca’s plechtige belofte was een grote verantwoordelijkheid voor zo’n jong iemand. Gezien de betovering die zich om ons heen ontplooidde, waren de raven niet per toeval naar Orange Street gekomen.

Iemand had ze gestuurd, en ze hadden een geschenk bij zich gehad voor mijn dochter. Ik had door schade en schande geleerd dat er bij magische geschenken altijd een voorwaarde aan vastzat.

‘Laten we naar binnen gaan en de vogels een momentje met hun vriendin geven,’ stelde ik voorzichtig voor. Ik wilde nog steeds liever binnen zijn dan buiten, waar we blootstonden aan een eventuele ingewikkelde bezwering die zich daar aan het ontvouwen was. Ik stak mijn hand uit en Becca pakte hem.

‘Dat mag niet! We moeten blijven tot haar vriendjes haar naar haar laatste vlucht zingen, mammië,’ legde Becca uit terwijl ze opstond.

Als op een teken begonnen de raven op de takken weer een spookachtige treurzang, deze keer een die rammelde als botten die tegen hout sloegen, en vol droefheid en verlangen. Het was een voorrecht om te luisteren naar het innerlijke leven van deze magnifieke vogels. Mijn keel vulde zich met emotie toen ook ik hun verlies voelde.

Becca greep mijn hand steviger vast terwijl de vogels zongen. Er stroomden dikke tranen uit haar ogen, en hoewel ze ze probeerde weg te snuiven, vermengden ze zich met het bloed van de dode raaf, waardoor er heldere, zoute plasjes werden gevormd in de steeds donkerder wordende vlek rond de vogel.

De raven vlogen op, en hun rouwlied veranderde in een lied van hoop toen het geluid van klokken opnieuw de lucht vulde. De vogels stegen en daalden boven hun gevallen zuster, en hun veren glommen met een buitenaardse glans.

‘Bedankt voor het overbrengen van haar boodschap,’ zei Becca tegen de enige raaf die was overgebleven. ‘Ik zal het niet vergeten.’

Met een paar krachtige vleugelslagen voegde de raaf zich bij de rest van zijn troep. Samen stegen de vogels hoger, en nog hoger tot ze niets meer waren dan zwarte stipjes tegen de achtergrond van de lucht.

‘Wat was de boodschap van de vogel, Becca?’ vroeg ik, terwijl ik bezorgd naar de dode raaf keek.

‘Hij zei tegen me dat het tijd was om naar huis te komen, en hij gaf me dit.’ Becca hield haar linkerwijsvinger omhoog.

Ik bekeek de ring zo nauwgezet als maar mogelijk was met het geronnen bloed en stukjes aarde die eraan zaten. De ring was op sommige plekken zwart van ouderdom, maar zo wit als bot op andere plekken. Er zaten gaatjes in het oppervlak, waar een ruwe, donkere vezel doorheen was geweven.

‘Maar we zijn toch al thuis? Het is heel droevig dat zijn vriendinnetje doodging bij het overbrengen van een boodschap die we niet nodig hadden.’ Becca begon weer te huilen toen ze naar me opkeek. ‘Is het mijn schuld dat ze doodging?’

‘Natuurlijk niet.’ Ik trok haar tegen me aan. ‘De raaf schatte de afstand tot de grond gewoon verkeerd in.’

Becca snoof.

‘Kom op,’ zei ik ferm. ‘Naar binnen.’

‘Maar de vogel...’ protesteerde Becca. Ze zette haar hele gewicht in de strijd om zich tegen me te verzetten.

‘Je vader zorgt wel voor de raaf,’ zei ik.

De kleuren waren dan misschien teruggekeerd in de wereld, en de zomerse geluiden en geuren van New Haven vulden mijn neus in plaats van de vreemde harsige mengeling die de raven had vergezeld, maar er was vandaag onmiskenbaar iets gebeurd op Orange Street. Iets magisch, iets wat mysterieus en vreemd was.

Toen we eenmaal de koele hal van het huis waren binnengegaan met zijn marmeren vloeren en hoge plafond, leunde ik met een stille zucht tegen de dichte deur. Mijn uitpuilende tas gleed op de grond, naast de post die door de messing brievenbus was bezorgd. Tamsy tuimelde uit de tas, en Becca rende naar haar toe om haar op te pakken.

Becca’s ogen boorden zich in die van mij. Ze was een opmerkzaam kind, en er ontging haar maar weinig, of het nu een muis was die in de tuin naar eten scharrelde of de veranderlijke emoties van de mensen om haar heen.

‘Heb je behoefte aan een kopje thee?’ vroeg Becca.

Iedereen in het gezin wist dat de snelste manier om mijn irritatie weg te nemen was door in mijn ene hand een boek en in de andere een kop thee te plaatsen.

‘Nou en of?’ zei ik lachend. ‘En jij ziet eruit alsof je wel een tussendoortje lust. Schijfjes appel met pindakaas?’

Dat was Becca’s favoriete traktatie. De knapperige halvemaantjes appel waren perfect om in het romige, zoutige smeersel te dopen.

‘Ja, graag,’ zei Becca ernstig. Ze was nog steeds aangedaan door de dood van de raaf.

Ik pakte de post en de tas op en we liepen meteen door naar de keuken. Deze zonnige kamer aan de achterkant van het huis was mijn favoriete plek in Marcus’ verder van behang voorziene en deftig gestoffeerde woning. Aangezien het doel van een vampierkeuken eerder gerieflijkheid was dan het bereiden en tot zich nemen van

voedsel, werd hij vaak ontworpen met esthetische overwegingen in het achterhoofd, in plaats van de praktische behoeften van een kok. Daardoor voelde de keuken meer als een woonkamer, met veel zitruimte en warme, uitnodigende verlichting. De kastjes waren vrolijk eendeneblauw geverfd en hadden nog de oorspronkelijke glazen deurtjes waarachter serviesgoed en een grote verzameling wijnglazen te zien waren, die glinsterden in het licht.

Ardwinna en Apollo waren opgesloten in het voormalige naai-kamertje naast de keuken. Apollo was gehuld in de vermomnings-bezwering die ik voor hem had ontworpen, zodat hij eruitzag als een grote blonde labrador-retriever.

Ze begroetten ons met hun gebruikelijke koor aan geblaf en gegnuif.

‘Neem de dieren maar even mee naar buiten,’ stelde ik voor aan Becca, die me nog steeds als een havik in de gaten hield. Mijn handen beefden toen ik de post en mijn tas op de keukentafel liet zakken. Nu dat griezelige moment met de vogels voorbij was en de adrenaline mijn lichaam verliet, werd ik me bewust van de spanning die ik had vastgehouden.

‘Oké, mammié.’ Becca deed de deur open en leidde Ardwinna en Apollo de achtertuin in om hun poten te strekken en eventuele boodschappen op te pikken die de andere beesten van de buurt hadden achtergelaten.

Mijmerend over het geschenk van de raaf en zijn vreemde boodschap over naar huis gaan, nam ik de fluitketel mee naar de gootsteen. Ik werd zo in beslag genomen door mijn pogingen elk detail van de mysterieuze magie die om ons heen was neergedaald voor de geest te halen dat ik vergat de fluit eraf te halen. Het water raakte het met zoveel kracht dat het helemaal over me heen spetterde, en over het aanrecht en op het raam. Ik maakte alles droog, vulde de ketel nu wel goed en zette hem op het fornuis. Toen pakte ik een kommetje voor Becca’s tussendoortje en haalde een mes uit de la. Nog steeds